

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558556480.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

I sit syttende Aar havde hun, uden Tilbøielighed, men af Eftergivenhed for Faderens Ønske, ægtet den kjække og berømte, men da graahærdede Esbern Snare, som dengang var en af Danmarks vigtigste Mænd, og som med Absalon og Ridder Suno egentlig regjerede Landet, som den mindreaarige sjette Knuds Formynder. Helene var Esberns tredie Hustrue og havde paa hans gamle Dage forøget hans talrige Familie med Datteren Ingeborg. Esberns Munterhed og Livlighed havde ikke forladt ham i hans Alderdom; men siden hans første Hustrues Død havde han forladt det ham saa kjære Kallundborg og bosat sig paa Sæbygaard, hvor ingen Erindringer om lykkeligere Dage forstemte ham. Den fyrstelige Pragt, hans unge Kone der indførte, syntes ogsaa at adsprede og fornøie ham. Store Herrer og Fyrster havde der ofte beæret ham med deres Nærværelse, og den unge Kong Valdemar, som da var Hertug i Sønderjylland, havde ofte opholdt sig nogle Dage i hans Huus og glædet sig med ham ved Jagten. Den Opmærksomhed og ridderlige Artighed, den muntre Hertug da havde viist den unge smukke Ridderfrue, havde smigret hende lønlig, og hendes Venner troede, at hun ved uforsigtige Yttringer selv havde været Aarsag i det krænkende Rygte, som siden udbredte sig, om en hemmelig og utilladelig Forbindelse mellem hende og Hertug Valdemar. Dette Rygte havde endnu faaet større Næring, da kort efter Esbern Snares ulykkelige Fald fra Trappen, hvorved han endte sit raske Helteliv, hans unge Enke havde født sin Søn Knud, som Mange paastod lignede paafaldende den unge Hertug. Ja der var endogsaa dem, der ymtede om, at hendes gamle Ægtemands halsbrækkende Fald fra Trappen var en opdigtet ulykkelig Hændelse, som skulde dække en gruelig Misgjerning, hvorom man ikke troede den skjønne Enke saa aldeles ukyndig. Kort efter udbredtes endogsaa den Snak blandt Almuen, at det spøgede paa Sæbygaard siden den gamle Herres Død, og at den onde Aand havde havt en Finger med i Spillet ved hans pludselige Død, eller vel endogsaa i egen Person havde afhentet ham. Denne Folkesnak, der var saa krænkende for den brave Helts Eftermæle, beskyldtes nu ogsaa Frue Helene for selv at have udbredt, 56 for at skjule sin egen Brøde med sin berømmelige Huusbonds Skjændsel. Rygtet om hendes hemmelige Forstaaelse med Valdemar var endelig blevet Mange til upaatvivlelig Vished, da Valdemar, kort efter sin Thronbestigelse, ikke havde taget i Betænkning, paa sin Hyldingsreise gjennem Sjælland, at aflægge et kort Besøg hos den unge Enke paa Sæbygaard, hvor han med taknemmelig Erindring om Esbern Snares Fortjenester af Fædrenelandet havde givet Frue Helene sit kongelige Løfte paa, at hendes lille Knud, der dengang endnu laae i Vuggen, skulde med Tiden blive forlehnet med et Hertugdømme.